

БАРА ДОЧКАЛОВА

ТАЙНАТА НА ЧАКЪЛЕНАТА ПЛАНИНА

Култура

*This project has been funded with support from the
European Commission.*

*This publication [communication] reflects the views only
of the author, and the Commission cannot be held
responsible for any use which may be made
of the information contained therein.*

*Този проект е финансиран с подкрепата на
Европейската комисия.*

*Тази публикация [съобщение] отразява само личните
виждания на нейния автор и от Комисията не може
да бъде търсена отговорност за използването
на съдържащата се в нея информация.*

Бара Дочкалова

ТАЙНАТА НА ЧАКЪЛЕНАТА ПЛАНИНА

Илюстрации:
Петра Йозефина Щибицова

Превод от чешки:
Анжелина Пенчева

*Това издание се реализира с подкрепата
на Министерство на културата
на Чешката република.*

MINISTERSTVO
KULTURY

Bára Dočkalová & Petra Josefína Stibitzová

TAJEMSTVÍ OBLÁZKOVÉ HORY

Copyright © 2018 by Labyrinth, Praha

Бара Дочкалова

ТАЙНАТА НА ЧАКЪЛЕНАТА ПЛАНИНА

Превод от чешки: *Анжелина Пенчева*

Илюстрации: *Петра Йозефина Щибицова*

Адаптация на корицата за българското издание:

Златина Зарева

© ИК „ЕМАС“, 2021

Всички права запазени!

I

Беше задушно. А отгоре на Грамадата нямаше никаква сянка. „Ама верно как пък няма поне една скапана ивица сянка, където слънцето да не пече така“, ругаеше мислено Дребосъка, когото другите бяха оставили да се пържи на пост отвън. Люлееше се на окачена на синджири, нагорещена автомобилна гума, мине – не мине плюеше в пръстта и непрестанно побутваше с език един клатец се зъб. И май това беше всичко, което се случваше. Вече поне два часа. Какво ли толкова тайно правеха там батковците, че той не биваше да го види и чуе? Момчето се опитваше да различи гумите, стигащи до него от Останките, но не разбираше нищо. Само от време на време се донасяше кикот. Пак плю на земята. Забеляза, че в плюнката има малко кръв от венеца му. Потръпна и угаси фаса. Може би си струваше да предприеме малък риск. Само да хвърли едно око какво става в Останките. Ако внимава, никой няма да го забележи.

Протегна се, колкото можеше, и тихичко махна от пътя си няколко ръждясали консервени кутии. Те бяха най-издайнически – нищо друго не вдига такъв оглушителен шум. Предпазливо се запромъква към погребаните Останки. Така казваха на старото катастрофирало волво, което момчетата бяха открили на

това място, бяха го изровили частично и оттогава то стана нещо като централа на Бандата. Проблемът е, че винаги когато вътре ставаше нещо интересно, оставяха Дребосъка отвън на пост и той изобщо не участваше в купона. Днеска обаче тая няма да я бъде. Просто ще надзърне, без да пита никого.

Повърхността на Грамадата криеше много опасности, обаче Дребосъка я познаваше добре. След малко лежеше, плътно притиснат, в изровената яма за един прекагурен хладилник. Достатъчно беше да изпъне врат, и пред очите му се показа покривът на Останките. Сега оставаше само да се примъкне с педя напред на лакти и вече виждаше през избития заден прозорец вътре. Там бяха четирима: Биг Бос и Устата се бяха излегнали отпред, Гадняра и Криса седяха отзад и всички цвилеха от смях. Устата се наведе към мобилния си и започна да чете от дисплея:

– Начи, красива принцеса, на седемнайсе, чака от много време своя храбър рицар. „Ако си обикновено, обаче добро и романтично момче, от осемнайсе до двайсе годишно, пиши ми.“

Всички в Останките пак избухнаха в бурен смях. Дребосъка пък се вбеси. Значи през цялото време тук са се развличали с някакви тъпи обяви за запознанство! Не се върши нищо тайно, нито опасно, и въпреки това го оставиха отвън, уж да пази!

– „Ела и ме спаси от дракона на самотата!“ – го чете Устата и Дребосъка видя как онези двамата на задната седалка буквално се превиват от смях. Криса се хилеше най-много от всички. Направо щеше да се пръсне. Защо тя да не стои на пост? Само с половин

година е по-голяма от него, а пък постоянно се вре навсякъде. И също му вика Дребосък, все едно тя самата е Патрон. „Обаче само почакай, гнусна плъхке¹ – съскаше мислено от яд Дребосъка, – вдругиден ще останеш с пръст в уста.“

Имаше тайна, която той и Криса, най-малките членове на Бандата, не знаеха. Някакъв тайнствен предмет – по-големите членове го пазеха, все едно беше светиња. Предметът не биваше да остава през нощта в Останките, затова се редуваха, всеки го съхраняваше по една седмица. Дребосъка и Криса бяха изключени засега от тази схема, но предстоеше скоро и те да станат Патрони. Този ден приближаваше и Дребосъка изгаряше от нетърпение да поверят и на него загадъчния предмет. Обаче първо трябваше да го заслужи. Вдругиден, един ден след раздаването на свидетелствата в училище, Бандата щеше да ги подложи на различни изпитания и чак след това да вземе решение дали да им разкрият тайната, или не. Дребосъка отдавна се подготвяше скришом за това. Надяваше се Криса да се провали, а той самият да блесне. За да спрат най-после да си правят майтап с него. И да почнат да го възприемат сериозно.

– Я го вижте, скапаняка! – разнесе се внезапно вик от Останките.

Дребосъка подскочи. Изруга наум и светкавично се заизмъкква от укритуето си. Но се подхлъзна и макар веднага да успя да се мобилизира и да запреска-

---

¹ Името на героинята Криса (Krisa), умалено от Кристина, се произнася точно като думата за „плъх“ на чешки (Krysa). – Бел. пр.

ча по-лесно боклуците и парчетиите по пътя си, му стана ясно, че няма да избяга на батковците. Това е – беше се отнесъл в мечти, бяха го видели и сега щеше да им падне, защото те никога не пропускаха възможност да накажат зле някого. Чуваше ги как тичат след него, а после някой от тях се метна на гърба му и го повали. Дребосъка почна да рита бясно и да раздава юмруци, обаче го обърнаха по корем и нататък той вече само усещаше как го гърпат обратно и как тялото му се покрива с нови граскомуни. После Шефа сграбчи тениската му и го изправи. Сега стоеше между тях, като на съд.

– Ти какво трябваше да правиш, нещастнико? – попита го Биг Бос и го сръга здраво в ребрата.

– Да стоя на пост – измънка Дребосъка.

– На пост – натърти Биг Бос. – На пост, на пост, на пост.

При всяко повтаряне на фразата му нанасяше нов удар. Дребосъка се опитваше да се прикрие, но изгуби равновесие и политна към Гадняра, който го блъсна, Криса пресрещна падащото му тяло, на свой ред го фрасна здраво и ето че вече върху него се сипеха удари от всички страни.

– Другия път да не сбъркаш стоенето на пост с шпиониране – изрева Биг Бос.

Дребосъка се съпротивляваше с всички сили, но после някой така грубо го срита в бедрото, че му избиха сълзи. Загърчи се на земята, а другите останаха да стоят над него и да го наблюдават известно време. Явно си бяха избили гнева с боя и сега не знаеха как да приключат сцената. Криса се зае с тази задача. При-

стъпни към Дребосъка и още веднъж го фрасна с всичка сила по главата, която чак забуча от удара.

– Това ти е, задето много реवेशе – обясни му и се върна при Останките.

Другите я последваха – всеки го шамаросаха за последно и се магнаха.

Трябваше му четвърт час да се посъвземе и да успее да се отдалечи с препъване и пълзене от Грамагата. Но докато още лежеше там, горе, държеше се за бедрото и подсмърчаше, усещаше много по-остра ненавист към Криса отпреди. И го обзе решимост да си отмъсти. Още не знаеше как, но бе сигурен, че ще ù го върне тълкано. А когато болката най-последно попремина и той се изправи на разтрепераните си крака, в главата му се въртеше една-единствена мисъл: „Само почакай, гаднярке, така ще те подредя, че ще ти държи влага цял живот.“

2

Пиле, картофи, царевича, грах. Чаша мляко. Нея Криса на момента я изля в мивката и извади от хладилника бутилка кока-кола. Седна да се храни. Масата беше сложена само за нея, другите съдове и прибори от вечерята бяха вече измити и кухнята беше разтребена. Часовникът показваше девет без петнайсет. Майка ù пак ще я подложи на разпит. Крайно време е

да я превъзпита. Защото само след няколко дни Криса ще бъде един от Патроните и ще започне да участва в истински акции, в повечето случаи нощни – и ако трябва всеки път да се обяснява на майка си, направо ще откачи.

Тишината в потъналия в полумрак апартамент изведнъж бе разкъсана от детски писък, последван от плач. „Сестра ми май я увиват в кърпа, за да ѝ смъкнат температурата – ухили се Криса. – Все едно е бебе. Много е кекава, все е болна. Дори и сега, през лятото.“ Плачът постепенно стихна и след малко Криса дочу тихо, неспирно говорене. Майка ѝ четеше приказка. Това означаваше, че поне още десетина минути ще остане при Михаела. Прекрасна възможност за Криса да се промъкне тихичко в стаята си. Натъпка в устата си последната голяма хапка и се изсули в антрето. Вратата към стаята на сестра ѝ беше откρηнатата.

– „В гората вече било толкова тъмно, че децата не виждали и на крачка пред себе си“ – четеше майка им.

Криса се доближи плътно до вратата и предпазливо долепи око към пролука. Майка ѝ беше изцяло погълната от увлекателната история, а от плътно завитата Михалка се виждаше само кичурче потна косица.

– „Вървели напред бавно, сгушени един в друг, и се ободрявали взаимно – продължаваше приказката, – но и двамата били тъжни и уплашени от страховитите звуци наоколо.“

Криса се шумгуна покрай откρηнатата врата и се запъти на пръсти към стаята си.

– „От умора и двамата едва се влачели, но нямало

уютно и сухо място, където да се приютят и да си починат.“ Кристинке, ти ли си?

„По дяволите. Мама навярно през цялото време е нагавала ухо“, помисли си Криса и неохотно се върна няколко крачки назад.

– Какво искаш?

Майка ѝ се появи на прага на детската стая.

– Какво прави до толкова късно навън? – попита я угрижено.

– Играх си. Хайде, лека!

– Не, чакай! Ела вътре, поседни малко при нас.

Криса неохотно се дотътри до стаята на сестра си.

– Е, как ти мина денят? Разкажи ни – настояваше майка ѝ. – Или пък послушай малко от приказката.

– Да бе, как ли пък не – отрязва я Криса.

– Ако искаш да знаеш, приказката е като приключенски роман, нали, Мишенце?

– Чети напатък, мамо – изхленчи сестричката ѝ изпод юрганчето.

– Кристинке, притеснявам се за теб – подхвана майка ѝ, но Криса не я остави да продължи.

– Всичко е точно, няма за какво да се притесняваш. Хайде, лека.

И изчезна в стаята си.

Беше абсолютно скапана от умора и най-много ѝ се искаше да се тръшне в леглото и да спи, обаче нямаше как – Шефа беше тук. Беше се втренчил в нея, както винаги сурово и непреклонно, и Криса си знаеше, че просто няма как да пропусне. Извади от кашонче под леглото си кожени ръкавици без пръсти, почти същи-

ме, каквито носеше и Шефа на плаката, и си ги сложи обредно. Така, сега гиричките. Застана точно срещу вратата, откъдето той я виждаше най-добре от плаката. Да не може да я обвини, че шмекерува. И започна да прави упражнения. За ръце, за гръб, за корем, за крака. От време на време хвърляше поглед към вратата. Стори ѝ се, че е доволен. „Така е добре – говореше мрачният му поглед, – така определено ми харесваш.“

3

Последният учебен ден. Всички класове бяха нагъчкани в актовата зала, а директорът, гребничък мъж пред пенсия с посивели коси, държа безкрайна реч. Дребосъка изпъна шия да погледне над редиците изкъпани и издокарани съученици. Повечето членове на Бандата бяха от шести клас и седяха заедно. Видя, че са се навели над нещо, което прелистват. Аха, получило се е, потри ръце. Сутринта бе откраднала от павилиона за вестници списание „Tattoo“ и още преди тържеството го връчи на Биг Бос. И ето, сега те го разглеждат. Значи сцената от предния ден е забравена, пак са благосклонни към него, Дребосъка. Обаче Криста няма да избегне отмъщението.

– И преди да се разделим за през ваканцията – ориентира се най-после към приключване директорът, – бих искал да поканя на подиума един ученик.

През тази учебна година той ни представи блестящо на певческия конкурс, спечели дори областната надпревара, и то със своя собствена песен! Тази песен подхожда идеално на днешното събитие, защото по стечение на обстоятелствата е свързана с нещо, което отдавна ми тежи на сърцето... а то е, че вие, младите, в последно време някак прекалено бързо израствате и съзрявате.

Дребосъка изви с досада очи към тавана, тълпата се разшумя нетърпеливо. Учителките настоятелно допираха показалци до устните си. Директорът въздъхна и продължи:

– Да, нетърпеливи сте. Сякаш искате да станете възрастни час по-скоро. Разбирам, това е следствие от модерните времена, но понякога е нужно да се върнете малко назад и да си спомните, че все още сте деца, дори най-големите от вас, и че ако някой път ви се прииска просто да си поиграете, като деца, непременно ще намерите тайната пътечка към приказката. Е, пожелавам ви да я намерите, например през тази ваканция. Песничката на вашия съученик със сигурност ще ви помогне за това. Така че – моля за вашите аплодисменти! Филип Грегор, четвърти „А“ клас!

Учителките успяха да накарат тълпата да заръкопляска. До Дребосъка се надигна дребно костюмирано момче със залезан перчем и си запробива път през подигравателни жестове и подложени да го спънат крака. Най-после стигна до стълбичките на подиума и се покатери при директора, който радостно се здрависа с него и му подаде микрофона.

– „Конче мое“ – каза момченцето заглавието на

песента с високо гласче и из помещението премина вълна от смях. Ученикът хвърли неуверен поглед на директора и той му кимна насърчително. Успокоено, момчето си пое дълбоко въздух и започна отначало.

– „Конче, ако имаш още сили, заведи ме там, дето сме били. При поляната с копринена трева, при гората с борова смола, при поточето под трите бука, дето там сребрее и бълбука...“

„Опа, тук май се очертава екшън“, каза си Дребосъка и се опита да срещне погледа на някого от Бандата. Членовете ѝ вече се договаряха за нещо, беше ясно. Ето че Гадняра вдигна глава и заговорнически му кимна. Дребосъка му отвърна със същото.

– „Хей, спомни си чудната омая – продължаваше да пее прочувствено Филип, – беше тук, във мойта детска стая. В лодка от възглавници седяхме, в пещера юрганена лежахме. Ах, поне за малко там върни ме, конче вихрено, да полетиме!“

Всички от Бандата сега се бяха обърнали на другата страна, към петите класове – явно даваха знаци на Криса. Дребосъка се намръщи и се загледа отново към сцената, където съученикът им си поемаше дъх за последния куплет.

– „Щом не искам шум и телефони, аз извиквам името ти, Рони. Дий, дий, рано конче, полети, приказната порта намери!“

– Бравоооо! – провикна се Биг Бос с хрипливия си глас, а останалите на мига се присъединиха злорадо.

– Ура! Браво! Бис! – чуваше възгласите им Дребосъка.

– Да живее кончето! – изрева сам и видя как другите се разсмяха. Всичко беше супер.